

JÉZUS NYOMDOKAIN TISZTÁNLÁTÁS A ZAJ KORÁBAN

Impresszum

Cím: JÉZUS NYOMDOKAIN – TISZTÁNLÁTÁS A ZAJ KORÁBAN

Szerző és felelős szerkesztő: Kis Ernő

Lektor: Kis Ernő

Kiadás éve: 2026

Kapcsolat: info@jezusnyomdokain.hu

COPYRIGHT / JOGI NYILATKOZAT

© 2026 Kis Ernő. Minden jog fenntartva.

Az írás egésze és bármely részlete szerzői jogvédelem alatt áll.
A szerző előzetes írásbeli engedélye nélkül szigorúan tilos:

- A mű bármilyen módon történő másolása, sokszorosítása.
- A tartalom részleges vagy teljes megváltoztatása, átdolgozása.
- A könyv saját név alatt történő megjelentetése.
- A mű kereskedelmi forgalomba hozatala, árusítása vagy bármilyen terjesztése harmadik fél által.

Ez a könyv szellemi termék. Minden jogsértés jogi következményeket von maga után.

Kifejezetten támogatott a letöltés helyének megosztása.

Hacsak másként nem jelezzük, az igeidézetek a Károli bibliából származnak.

AJÁNLÓ

„Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” Lukács 9:23

Ez az írás azokhoz szól, akik nem elégszenek meg a keresztyénség külső formáival. Azokhoz, akikben vágy van arra, hogy Jézus nyomdokaiban járjanak a mindennapok körülményeiben is: gondolataikban, beszédükben, döntéseikben, kapcsolataikban és rejtett indulataikban.

Olyan időszakban élünk, amelyben sokféle hang igyekszik irányítani az embert. A világ véleménye, a közösségi média zaja, a vallásos megszokás, az emberi elvárások és a saját természetünk kívánságai mind hatnak ránk. Ebben az időben különösen nagy szükségünk van tisztánlátásra: különbséget kell tennünk aközött, ami Istentől való, és aközött, ami csak vallásosnak látszik.

A könyv a Krisztus-követés gyakorlati útját állítja az olvasó elé. Beszél a látszat és a valóság különbségéről, a gyümölcsök vizsgálatáról, a megbélyegzéstől való félelemről, a leromlott szellemi falak újjáépítéséről, a kegyelem erejéről és a kitartás jutalmáról.

Központi üzenete, hogy Isten kegyelme több a bűnök bocsánatánál. A kegyelem erőt is ad arra, hogy a bennünk lakó bűnt ne engedjük cselekedetté válni. Krisztusban valós lehetőségünk van nemet mondani az óember követeléseire, és a Szent Szellem ereje által engedelmisségben járni.

Ezért ajánlom ezt az írást mindazoknak, akik járni szeretnének a keskeny úton. Azoknak, akik tisztán akarnak látni, és komolyan veszik Jézus hívását: „Kövess engem.”

JÉZUS NYOMDOKAIN – TISZTÁN LÁTÁS A ZAJ KORÁBAN

Impresszum.....	2
AJÁNLÓ.....	3
BEVEZETÉS ÉS ALAPVETÉS.....	6
LÁTSZAT ÉS VALÓSÁG – A SZÓSZÉKEK ÉS AZ UTCÁK ZAJÁBAN.....	8
A GYÜMÖLCSÖK MINDENT ELÁRULNAK.....	10
SZELLEMI HARC A MEGBÉLYEGZÉS ELLEN.....	12
A FALAK ÚJJÁÉPÍTÉSE.....	14
A FELHATALMAZÓ KEGYELEM.....	16
ZÁRÓ GONDOLATOK – A KITARTÁS JUTALMA.....	18
A SZERZŐ UTÓSZAVA.....	20

BEVEZETÉS ÉS ALAPVETÉS

Olyan korban élünk, ahol sok hang igyekszik irányítani az embert. Vélemények, tanítások, szokások, digitális zaj és vallásos megszokások vesznek körül bennünket. Ezért különösen nagy szükségünk van szellemi tisztánlátásra: arra, hogy felismerjük, mi vezet közelebb Krisztushoz, és mi az, ami csak kegyes formát mutat, de nem hordoz valódi életet.

„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világra.” 1János 4:1

A Krisztus-követés nem csupán külső döntésekből áll. Naponta tapasztaljuk a régi természet kívánságait, ugyanakkor Krisztusban új életet kaptunk, amely a Szent Szellem ereje által engedelmisségre hív. Ez a harc nem elmélet. Megjelenik a gondolatainkban, beszédünkben, indulatainkban, kapcsolatainkban és azokban a rejtett döntésekben is, amelyeket mások talán soha nem látnak.

Amikor például egy helyzetben feltámad bennünk a harag, az öngazolás vagy az emberek tetszésének keresése, akkor válik nyilvánvalóvá, melyik életnek engedünk. Ilyenkor nem elég felismerni a kísértést. Meg kell tagadnunk azt, és nem szabad engednünk, hogy cselekedetté váljon. Jézus ezért mondta: „Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” Lukács 9:23

A győzelem nem pusztán emberi erőfeszítés eredménye. Saját erőnk kevés ahhoz, hogy megszabaduljunk a bennünk lakó bűn uralmától. Ugyanakkor teljes odaadás, éberség és engedelmisség nélkül sem járhatunk a keskeny úton. Isten

kegyelme megbocsátja az elkövetett bűneinket, és erőt is ad arra, hogy a Szent Szellem segítségével nemet mondjunk a bennünk lakozó bűnre.

Ez az írás a mindennapi Krisztus-követés valóságáról szól: arról, hogyan lehet tisztán látni a zajban, megvizsgálni a gyümölcsöket, ellenállni a megtévesztésnek, és hűségesen járni azon az úton, amelyre Jézus hívott bennünket.

JÉZUS NYOMDOKAIN – TISZTÁN LÁTÁS A ZAJ KÖRÉBEN

LÁTSZAT ÉS VALÓSÁG – A SZÓSZÉKEK ÉS AZ UTCÁK ZAJÁBAN

A megtévesztés nem mindig távolról érkezik. Nemcsak a világ harsány hangjaiban, az internet zűrzavarában vagy a nyílt istentelenségben jelenik meg. Sokszor egészen közel találkozunk vele: megszokott vallásos formákban, jól hangzó beszédekben, közösségi elvárásokban, emberi véleményekben és olyan légkörben, ahol a látszólagos békesség fontosabbá válik az igazságnál.

„Őrizkedjetek pedig a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok.” Máté 7:15

Jézus figyelmeztetése arra tanít, hogy a külső forma önmagában nem elég. Valami lehet vallásos, rendezett, elfogadott és mégis veszélyes, ha nem Krisztus életét hordozza. Ezért a hívő embernek meg kell vizsgálnia, amit a világ kínál, és azt is, amit vallásos köntösben hall és lát maga körül.

A régi természetünk szívesen keresi azokat a helyeket, ahol nem kell szembenéznie önmagával. Örül annak a beszédnek, amely megnyugtatja, felmenti, vagy megerősíti az önigazolásban. Az új élet viszont világosságra vágyik. Kész elfogadni Isten ítéletét a saját gondolatai, indulatai és kívánságai felett is.

Ez a különbségtétel a hétköznapiakban válik valóságossá. Egy munkahelyi beszélgetésben, egy családi feszültségben, egy gyülekezeti helyzetben vagy egy csendes, belső döntésben kiderül, hogy az emberek tetszését keressük-e, vagy Isten előtt akarunk tisztán járni. A valódi szellemi tekintély abból az életből fakad, amely a rejtett helyzetekben is engedelmes marad.

Ezért szükségünk van éberségre. Meg kell vizsgálnunk, milyen gyümölcsöt terem az, amit hallgatunk, követünk vagy helyeslünk. Közelebb visz-e Krisztushoz? Tisztábbá teszi-e a lelkiismeretünket? Erősíti-e bennünk az engedelmességet, az alázatot és a bűnnel szembeni határozottságot? Vagy csak megőrzi a kegyesség látszatát, miközben a szív változatlan marad?

Jézus útján a tisztánlátás nem pusztán felismerés. Döntés is. Amikor észrevevesszük magunkban az irigységet, a megfelelési kényszert, a félelmet vagy az emberek elismerése utáni vágyat, akkor fel kell vennünk a keresztünket, ahogy Jézus mondta: „minden nap” — Lukács 9:23 szerint. Ez azt jelenti, hogy nem engedjük a bennünk feltámadó bűnt cselekedetté válni.

Ha például egy közösségben mindenki a felszínes békességet védi, könnyű hallgatni akkor is, amikor az igazság szava szükséges volna. Ilyenkor a kereszt hordozása abban áll, hogy nem a kényelmet, nem az elfogadottságot és nem a saját biztonságunkat választjuk. Ugyanilyen fontos az is, hogy közben ne keményedjünk meg, ne vádaskodjunk, és ne a saját indulatunkból szóljunk.

A látszat és valóság közötti különbség végül mindig az életben mutatkozik meg. Aki Krisztus nyomdokaiban jár, annak nem elég a helyes beszéd, a vallásos jelenlét vagy a külső aktivitás. Olyan életre van szüksége, amelyben a Szent Szellem világossága leleplezheti a hamisságot, és erőt ad az igazság követésére. Így válhatunk éberebbé a zajban, és így őrizhetjük meg a szívünket a megtévesztéstől.

A GYÜMÖLCSÖK MINDENT ELÁRULNAK

A fa értékét végül nem a levelek sűrűsége, nem a törzs ereje és nem a külső szépsége mutatja meg. A gyümölcs árulja el, milyen élet dolgozik benne. Ugyanez igaz a hívő ember életére is. A vallásos beszéd, a látható szolgálat és a közösség előtti aktivitás önmagában még nem bizonyítja, hogy Krisztus élete formálódik bennünk.

„Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Tővisről szednek-é szőlőt, vagy bojtorjánról fügét? Ekképen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem.” Máté 7:16–17

Jézus szavai egyszerű és komoly mércét állítanak elénk. Nem az számít elsőként, milyennek látszunk mások előtt, milyen szavakat használunk, vagy milyen helyet foglalunk el egy közösségben. Az számít, milyen gyümölcs jelenik meg az életünkben: alázat vagy önérvényesítés, tisztaság vagy rejtett megalkuvás, szeretet vagy önzés, engedelmesség vagy saját akarat.

A régi természet képes vallásos formát ölteni. Tud helyesen beszélni, szolgálni, buzgónak látszani, közben továbbra is keresi az elismerést, a maga igazát és a saját dicsőségét. Ezért szükséges, hogy Isten világosságában a cselekedeteinket vizsgáljuk meg, és a mögöttük lévő indulatokat is. A jó gyümölcs nem szerepből születik. Növekszik abból az életből, amely engedi, hogy Krisztus uralkodjon benne.

A szolgálati ajándékokat nem szabad összetévesztenünk a szellemi érettséggel. Valaki beszélhet szépen, lehet hatással másokra, végezhet látható munkát, és közben a szívében még mindig a büszkeség, az irigység vagy az emberek tetszésének

keresése uralkodik. A gyümölcs mélyebben mutatkozik meg: abban, hogyan viseljük a mellőzést, hogyan reagálunk a feddésre, hogyan bánunk azokkal, akikből nem származik hasznunk.

Ez a vizsgálat először mindig ránk tartozik. Könnyebb mások gyümölcseit mérlegelni, mint Isten elé állni a saját életünkkel. Mégis itt kezdődik a tisztulás. Meg kell kérdeznünk: valóban Isten dicsőségét keresem, vagy csak azt szeretném, hogy mások jónak lássanak? Megmarad-e bennem a szeretet akkor is, amikor nem kapok elismerést? Kész vagyok-e engedelmeskedni ott is, ahol senki sem lát?

Amikor világosságra kerül bennünk a gőg, az önteltség, az irigység vagy a dicséret utáni vágy, akkor nem elég megállapítani, hogy ezek jelen vannak. Jézus útja naponkénti önmegtagadásra hív. Fel kell vennünk a keresztünket, és meg kell tagadnunk mindazt, ami a régi természetből tör elő. Nem engedhetjük, hogy ezek az indulatok beszéddé, döntéssé vagy cselekedetté váljanak.

Isten kegyelme ebben ad segítséget. Nem csak a múlt bűneinek bocsánatát jelenti, erőt is ad a mai engedelmességhez. A Szent Szellem által lehetségessé válik, hogy ne a régi természet követelései szerint éljünk, és gyümölcseink Krisztus életének valóságos jeleivé váljanak.

Ezért ne elégedjünk meg a levelekkel. Ne nyugodjunk bele abba, hogy az életünk kívülről rendezettnak látszik, miközben belül változatlan marad. Engedjük, hogy Isten megvizsgálja a gyökereket, a szándékokat és a rejtett indulatokat is. A valódi gyümölcs csendben érik, engedelmességben növekszik, és végül táplálékká válik mások számára is.

SZELLEMI HARC A MEGBÉLYEGZÉS ELLEN

Aki Krisztus nyomdokaiban akar járni, annak előbb-utóbb szembe kell néznie azzal, hogy nem minden döntését fogják megérteni. Egy munkahelyi beszélgetésben, családi helyzetben vagy gyülekezeti közegben is eljőhet az a pillanat, amikor az ember nem tud együtt menni azzal, amit a lelkiismerete szerint helytelennek lát. Ilyenkor nemcsak a külső nyomás próbálja meg. Az is próbára teszi, ami belül történik: a félelem, az elfogadás utáni vágy és a magyarázkodás kényszere.

„Elég a tanítványnak, ha olyan lesz, mint az ő mestere, és a szolgának, mint az ő ura. Ha a ház urát Belzebubnak hívták, mennyivel inkább az ő háza népét?” Máté 10:25

Jézus szavai józanítanak. Aki Őt követi, nem számíthat arra, hogy mindig helyesen fogják érteni. Ha az Urat is félremagyarázták és hamisan vádolták, akkor a tanítvány sem kerülheti el teljesen a félreértést. Ez nem ok a keserűsége, és nem ad jogot keménysége. Inkább arra tanít, hogy az ember ne az emberek véleményéből merítse a biztonságát.

A régi természet fél a kirekesztéstől. Szeretné megőrizni a békeesség látszatát, még akkor is, ha ennek ára az igazság elhallgatása. Sokszor inkább hallgatna, finomítana vagy alkalmazkodna, csak ne tartsák túl szigorúnak, szeretetlennek vagy különcnek. Az új élet viszont Isten tetszését keresi. Nem akar vitát támasztani, de nem is akar hűtlenné válni a világossághoz, amelyet kapott.

Ez a harc gyakran belül zajlik le először. Mitől félek jobban: attól, hogy emberek félreértenek, vagy attól, hogy Isten előtt nem

maradok hűséges? Kinek az elismerése fontosabb számomra? Tudok-e szelíden, tiszta indulattal megállni az igazság mellett, vagy a félelem és a sértettség irányítja a szavaimat?

A megbélyegzés egyik veszélye, hogy elhallgattatja az embert. A másik veszélye, hogy megkeményíti. Egyik sem Krisztus útja. A tanítvány nem hallgat gyávaságból, de nem is szólhat indulatból. A kereszt hordozása itt abban áll, hogy megtagadjuk a félelmet, a megfelelési kényszert, a sértődöttséget és a visszavágás vágyát is.

Ha például egy közösségben valaki szóvá tesz egy nyilvánvaló elhajlást, könnyen előfordulhat, hogy félreértik, túlzónak vagy megosztónak tartják. Ilyenkor különösen fontos, hogy ne a saját igazunk bizonygatása vezessen bennünket. A Szent Szellem segítségével meg kell őriznünk az alázatot, miközben nem adjuk fel azt a világosságot, amelyet Isten mutatott.

Isten kegyelme erőt ad ehhez a belső szabadsághoz. Nem kell emberek tetszésének rabjaként élnünk, és nem kell a címkéktől félnünk. Ugyanakkor nem is válhatunk kemény, ítélkező emberekké. Krisztusban lehetőségünk van úgy megállni az igazság mellett, hogy közben a szívünk szelíd, tiszta és Isten előtt alázatos marad.

Ezért a szellemi harc nem csupán külső ellenállásról szól. Legalább annyira arról is szól, hogy mi történik bennünk, amikor félreértenek. Ha ilyenkor is megőrizzük a hűséget, a szeretetet és az alázatot, akkor a megbélyegzés mélyebben vezet az Ő nyomdokaiban haladásra.

A FALAK ÚJJÁÉPÍTÉSE

A fal a Szentírásban gyakran a védelem képe. Ahol erős fal áll, ott az élet biztonságban van. Ahol rések keletkeznek, ott az ellenség könnyen bejut. Ugyanez igaz a hívő ember életére is. Ha elhanyagoljuk az istenfélelmet, a tisztaságot és az engedelmisséget, a szívünk védtelenné válik a világ szellemével és a régi természet kívánságaival szemben.

„...ámították az én népemet, mondván: béke! holott nincsen béke; és ha az falat épít, ímé, ők bekenik azt mésszel.” Ezékiel 13:10

Ezékiel szavaiban komoly figyelmeztetés van. A bajt nem gyógyítja meg az, ha vallásos magyarázattal elfedjük. A repedés attól még repedés marad, ha kívülről fehérre meszelik. Ugyanígy az életünkben sem elég szép szavakkal, jó benyomással vagy külső kegyességgel takargatni azt, amit Isten világossága le akar leplezni.

A régi természet szereti az ilyen látszatzmegoldásokat. Szeretné megőrizni a békesség érzését anélkül, hogy valódi változás történne. Könnyen megmagyarázza a megalkuvást, megszokja a lazaságot, és természetesnek tekinti azokat a réseket, amelyeken keresztül a bűn újra helyet keres magának. Az új élet ezzel szemben kész vállalni a rendbetétel fájdalmát is.

A falak újjáépítése ott kezdődik, ahol az ember őszintén megáll Isten előtt. Meg kell kérdeznünk: hol engedtem be a világ gondolkodását? Hol lett természetessé a tisztátalan beszéd, a gúnyolódás, az önzés, a könnyelműség vagy a rejtett engedetlenség? Hol mondtam békességet valamire, amire Isten nem mondott békességet?

Ez a munka nem látványos. Sokszor csendben történik, a hétköznapi döntésekben. Amikor nemet mondunk egy beszélgetésre, amely beszennyezné a szívünket. Amikor lezárunk egy internetes tartalmat, amely rossz irányba vinné a gondolatainkat. Amikor nem engedünk a gúnyos beszédnek, a sértődöttségnek vagy a saját igazunk erőltetésének. Ilyenkor egy-egy kő visszakerül a helyére.

Jézus a tanítvány útját naponkénti önmegtagadáshoz kötötte. Ezért a falak újjáépítése nem pusztán elhatározás kérdése. Fel kell vennünk a keresztünket minden nap, és meg kell tagadnunk mindazt, ami rést ütne a szívünk védelmén. Nem elég felismerni a veszélyt; engedelmes döntésekkel kell lezárni az utat előtte.

Isten kegyelme ebben is erőt ad azért, hogy valóban helyreálljon, ami meggyengült. A kegyelem világosságra hoz, megtisztít, és képessé tesz arra, hogy újra szilárd határok között járjunk. Így az istenfélelem oltalom lesz az életünkben.

Ezért ne elégedjünk meg a mésszel bekent falakkal. Engedjük, hogy Isten megmutassa a gyenge pontokat, és készségesen kezdjük el a helyreállítást. Ahol a falak újra megerősödnek, ott a szív védettebbé válik, a lelkiismeret tisztábban szól, és az életünk alkalmasabb lesz arra, hogy Krisztus világosságát hordozza a zajos világban.

A FELHATALMAZÓ KEGYELEM

Sokan a kegyelmet főként úgy értik, mint Isten bocsánatát a múlt bűneire. Ez valóban része Isten ajándékának, de a Szentírás ennél többet mutat. A kegyelem nem hagyja változatlanul az embert. Tanít, nevel, fegyelmez, és erőt ad arra, hogy szakítsunk azzal, ami Isten akarata ellen van.

„Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy álnokságot és világi kívánságokat megtagadván, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon.” Titus 2:11–12

Pál szavai világosan megmutatják, mire adatott a kegyelem. Nem arra, hogy megmagyarázzuk vele a bűnt, és nem arra, hogy belenyugodjunk a régi természet uralmába. A kegyelem arra tanít, hogy megtagadjuk az istentelenséget és a világi kívánságokat. Ez azt jelenti, hogy Isten nemcsak megbocsátani akar, erőt is ad a szent életre.

Ez a felismerés megóv két tévedéstől. Az egyik az, amikor az ember saját erejéből akar győzni a bűn felett. A másik az, amikor tétlenül várja, hogy Isten mindent elvégezzen helyette. A keskeny úton egyik sem áll meg. Teljes odaadásra, éberségre és engedelmességre van szükségünk, miközben tudjuk, hogy a győzelem ereje Istentől jön.

Amikor az ember őszintén szembesül a saját indulataival, kívánságaival vagy megköötözöttségeivel, hamar meglátja, hogy a saját ereje kevés. Mégis éppen ez a felismerés vezetheti Istenhez. Hittel kérhetjük a Szent Szellemet, kérhetünk erőt a győzelemhez, és bízhatunk abban, hogy Isten ad annak, aki teljes szívvel keresi Őt.

A kegyelem tehát komollyá tesz, nem könnyelművé. A kegyelem képessé tesz az engedelmességre. Amikor világosságra kerül bennünk a harag, a kapzsiság, az önsajnálát, a tisztátalan kívánság vagy az emberek tetszésének keresése, akkor nem kell ezek szolgálíként élnünk. Krisztusban lehetőségünk van nemet mondani rájuk.

Jézus ezt az utat a keresztnaponkénti felvételéhez kötötte. Amikor feltámad bennünk egy bűnös kívánság, nem engedjük, hogy beszéddé, döntéssé vagy cselekedetté váljon. Megtagadjuk, Istenhez fordulunk segítségért, és a Szent Szellem erejével az új élet szerint döntünk. Így lesz a kegyelem gyakorlati erő a mindennapokban.

Vegyük például a kapzsiságot. Amikor az ember biztonságát a pénzben kezdi keresni, vagy többet akar megszerezni mások kárára, akkor a régi természet követelése jelentkezik. Ilyenkor a kegyelem arra tanít, hogy ezt a kívánságot megtagadjuk. Az Istenbe vetett bizalmat, az igazságosságot, a megelégedést és az engedelmességet választjuk.

A felhatalmazó kegyelem ezért nem elméleti tanítás. A hétköznapi életben mutatkozik meg: abban, hogy mit kezdünk a kísértéssel, amikor senki sem lát. Isten olyan életre hívott, amelyben a bűn elveszíti hatalmát, és Krisztus természete egyre inkább láthatóvá válik bennünk.

ZÁRÓ GONDOLATOK – A KITARTÁS JUTALMA

A Krisztus-követés útján fontos az úton maradás. Sokan kezdenek lelkesedéssel, tiszta vágygal és jó elhatározásokkal, de az idő próbája megmutatja, mi gyökerezett meg igazán a szívben. A keskeny út kitartást kíván: mindennapi hűséget, éberséget, önmegtagadást és bizalmat Isten kegyelmében.

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megád nekem az Úr azon a napon, az igaz bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” 2Timóteus 4:7–8

Pál szavai nem könnyű, gondtalan útról beszélnek. Harcról, futásról és megtartott hitről szólnak. Ez józanul mutatja meg, hogy a hívő életben vannak próbák, fáradtságok és ellenállások. A jutalom azoké, akik hűségesen végig is járják az utat.

A régi természet az idő múlásával sem szűnik meg magától. Más formában ugyan, de újra jelentkezhetsz: fásultságban, önsajnálásban, kényelmességben, megszokásban vagy abban a gondolatban, hogy már eleget harcoltunk. Ezért a szellemi éberségre nemcsak az induláskor van szükségünk. A végsőig meg kell őriznünk a szívünket.

A kitartás nem pusztán emberi makacsság. Saját erőnk elfogy, lelkesedésünk változhat, érzéseink meginghatnak. Isten kegyelme azonban megtart, tanít és új erőt ad. Aki hittel kéri a Szent Szellem segítségét, az a fáradtság idején is kaphat erőt az engedelmességhez.

Ez a kitartás a mindennapokban válik láthatóvá. Amikor a hosszú idő után feltámad bennünk a közöny, a lelki kényelem vagy a régi kívánságok hangja, akkor újra döntés elé kerülünk. Felvesszük-e a keresztünket ma is? Megtagadjuk-e azt, ami eltávolítana Krisztustól? Engedjük-e, hogy a Szent Szellem vezessen akkor is, amikor ez áldozattal jár?

Aki hűségesen jár ezen az úton, annak az engedelmesség nem külső kényszer. Isten munkája nyomán belső vággyá formálódik. Egyre világosabb lesz számára, hogy Krisztus követése szabadság és részesedés az Ő életéből.

Ezért ne engedjük, hogy a fáradtság, a megszokás vagy a világ zaja elvegye tőlünk a célt. Tartsuk meg a hitet, őrizzük meg a tiszta lelkiismeretet, és járjunk tovább abban a világosságban, amelyet kaptunk. Az út végén az Úr igaz ítélete és az a jutalom vár, amelyet Ő készített mindazoknak, akik vágyva várják az Ő megjelenését.

A SZERZŐ UTÓSZAVA

Ez az írás nem tudományos értekezésként és nem emberi tekintélyre támaszkodva kerül az olvasó elé. Egyszerű bizonyrágtételként született abból a belső felelősségből, hogy ma is szükség van tiszta beszédre Krisztus követéséről, a bűn feletti győzelemről, a szentségről és a mindennapi kereszt hordozásáról.

Célja nem emberek vagy közösségek megítélése. Arra szeretné irányítani a figyelmet, amit Jézus a keskeny útról, az önmegtagadásról és az engedelmességről tanított. Ahol ez az üzenet háttérbe szorul, ott újra világossá kell tenni: Isten kegyelme nemcsak bűnbocsánat, erő is a szent életre.

Ezzel a reménységgel bocsátom útjára ezt az írást. Ha akár egyetlen olvasót is őszintébb önvizsgálatra, mélyebb engedelmességre és Krisztus hűséges követésére indít, nem hiába született meg. Azoknak ajánlom, akik nem elégszenek meg a kereszténység látszatával, és komolyan veszik Jézus hívását: „Kövess engem.”